

CĂTRE
JUDECĂTORIA BRAȘOV
DOMNULUI/DOAMNEI PREȘEDINTE

Subsemnatul SECU ION, inculpat în dosarul sus menționat, în temeiul art. 412 C.pr.pen., declar

APEL

Împotriva Sentinței penale nr. 729/23.05.2024 a Judecătoria Brașov

Pe care vă rugăm să-l înaintați spre competență soluționare Curții de Apel Brașov, instanță în față căreia formulăm următoarele solicitări:

- I) În principal, în temeiul prevederilor art. 421 alin.(1) pct.(2) lit. (b) C.pr.pen., art. 6 din C.E.D.O. și art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la C.E.D.O., să dispuneți **desființarea în totalitate a Sentinței penale apelate și trimiterea cauzei spre o nouă judecată Judecătoria Brașov**

- II) În subsidiar, în temeiul prevederilor art. 421 alin.(1) pct.(2) lit. (a) C.pr.pen., să dispuneți **desființarea în totalitate a Sentinței penale apelate** și, **rejudecând** cauza în fond:
 1. **Pe latură penală:**
 - a) În principal, în temeiul art. 396 alin.(1) și (5) C.pr.pen rap. la art. 16 alin.(1) lit.(a) C.pr.pen, **să dispuneți achitarea inculpatului**, întrucât **fapta nu există**
 - b) În subsidiar, în temeiul art. 396 alin.(1) și (5) C.pr.pen rap. la art. 16 alin.(1) lit.(b) teza I C.pr.pen., **să dispuneți achitarea inculpatului**, întrucât **fapta nu este prevăzută de legea penală**

- c) În terțiar, în temeiul art. 396 alin.(1) și (5) C.pr.pen rap. la art. 16 alin.(1) lit.(d) și art. 19 alin.(3) C.pen., **să dispuneți achitarea inculpatului**, întrucât acesta se afla în **legitimă apărare prezumată**.
- d) În cuaternar, în temeiul art. 396 alin.(1) și (5) C.pr.pen. rap. la art. 16 alin.(1) lit.(d) și art. 26 C.pen, **să dispuneți achitarea inculpatului**, întrucât presupusa faptă este rezultatul unui **exces neimputabil**.

2. Pe latură civilă:

- a) În principal, în temeiul art. 397 alin.(1) C.pr.pen. raportat la **art. 19 alin.(5) C.pr.pen cu referire la art. 1357 alin.(1) C.civ.**, să respingeți **în integralitate** acțiunea civilă formulată de Banciu Ion, ca nefondată
- b) În temeiul art. 397 alin.(1) C.pr.pen raportat la **art. 25 alin.(5) C.pr.pen.**, să lăsați nesoluționată acțiunea civilă formulată de Banciu Ion

3. Cheltuieli judiciare

În temeiul art. 398 C.pr.pen raportat la art. 275 alin.(1) pct.1 lit.(a) și (b) C.pr.pen., să obligați partea civilă Banciu Ion la plata cheltuielilor judiciare avansate de către stat în cursul urmăririi penale, în cursul procedurii de cameră preliminară, în cursul judecății în primă instanță și în faza procesuală a apelului

MOTIVE

I. Motive de desființare a sentinței cu trimiterea cauzei spre rejudecare

1. Greșita respingere a probei cu confruntarea martorilor acuzării

Potrivit art. 131 C.pr.pen.,

*(1) Când se constată că există **contraziceri între declarațiile persoanelor audiate în aceeași cauză, se procedează la confruntarea lor dacă aceasta este necesară pentru lămurirea cauzei.***

(2) Persoanele confruntate sunt audiate cu privire la faptele și împrejurările în privința cărora declarațiile date anterior se contrazic

Cererea privind confruntarea martorilor a fost respinsă în mod greșit deoarece între declarațiile martorilor neoculari date la cercetarea judecătorească există două contradicții cu privire la aspecte esențiale, respectiv momentul la care martorii acușării afirmă că m-au văzut cu o lopată în mână și cu privire la existența stării de temere, care creează dubii cu privire la situația de fapt cu care a fost sesizată instanța – aceasta având obligația să lămurească cauza sub toate aspectele pe bază de probe.

A. Contradicțiile între declarațiile martorilor la cercetarea judecătorească nerelevante de către instanță privind momentul la care martorii neoculari au ieșit în curtea aferentă demisolului

- Martorul Marina Ion: „Eu am ieșit târziu, când am ieșit, erau venite organele de poliție. Polițistul îi spunea domnului Secu să lase lopata jos” (pag.2 par.5). „L-am văzut pe Secu Ion cu lopata, pe care o ținea deasupra capului.”(pag. 2 par. 6). Eram toți trei în interior [...] domnul Banciu a sunat la 112 și a ieșit afară să aștepte poliția, atunci întâmplându-se presupusul incident”. (pag.2, par. 8). Am ieșit amândoi după ce a venit poliția(pag.2 par. 10). Eram în interior când a venit poliția, dar am ieșit afară pentru legitimare” (pag.2 par. 25). „Am văzut prin geam și am ieșit și afară când a venit poliția iar în continuare inculpatul avea lopata asupra sa, în acel moment(pag. 2, par. 27) ”
- Martorul Bonaparte Napoleon: „ Am mers toți trei [...] am intrat în apartament, la subsol. Ne-am uitat în interior, apoi eu am ieșit afară ”(pag.1 par. ultim). Apoi inculpatul a ieșit cu lopata sau hârleț [...] (pag.2 par.1) După mine, au ieșit domnul Banciu și Marina. Apoi au venit organele de poliție.(pag.2 par. 2) Eram în curte când a venit poliția (pag.2 par. 19)

Prin urmare, în fața instanței martorul Marina Ion afirma că a ieșit în curte împreună cu Napoleon Bonaparte și m-a văzut cu o lopată deasupra capului după ce a venit poliția, iar martorul Napoleon Bonaparte afirma faptul că a ieșit în curte înaintea lui Marina Ion și m-a văzut cu o lopată înainte de a veni poliția.

B. Contradictiile între declarațiile martorilor la cercetarea judecătorească nerelevante de către instanță privind starea de temere

Martorul Napoleon Bonaparte: Eu nu am simțit vreo stare de temere, iar persoana vătămată era lângă mine. Nu era speriat (parag. ultim din declarație).

Martorul Marina Ion: „Banciu Ion nu a simțit vreo stare de temere (Încheierea din 25.04.2024 – pagina 3, parag. 10)”. „L-am văzut că era speriat când discuta cu poliția. Părea puțin speriat. Nu mi-a spus că se simte amenințat [...]” (parag. 16, 21 din declarație).

În dezacord cu susținerile instanței de fond, martorii se contrazic în *„aspecte esențiale ale cauzei”*, deoarece poziționarea martorilor este esențială pentru a se stabili dacă aceștia au fost martori oculari la momentul presupusului incident și, ca atare, dacă ipoteticele acțiuni cu lopata ale inculpatului au fost percepute (văzute) în mod direct de aceștia, iar starea de temere reprezintă unul din elementele constitutive al infracțiunii de amenințare.

2. Greșita respingere a probei cu martorul Ivan Vasile

Potrivit cererii în probațiune, aflate la dosarul cauzei, proba cu martorul Ivan Vasile a fost solicitată pentru lămurirea situației de fapt, cu privire la poziția în care mă aflam eu la momentul incidentului, respectiv interiorul curții împrejmuite (proprietatea societății) și pentru a proba cu acest martor ocular faptul că încuietoria porții căii de acces din stradă la clădire era ruptă și se afla pe sol, iar poarta căii de acces, smulsă dintr-una din balamale de către Banciu Ion – aflat în exteriorul curții împrejmuite.

Proba testimonială a fost respinsă cu motivarea că „Ivan Vasile nu a fost de față la momentul săvârșirii faptei și că există o înregistrare audio-video de la momentul săvârșirii faptei”.

Proba a fost respinsă în mod greșit, deoarece Ivan Vasile a fost de față la momentul incidentului și, în calitate de jandarm, a semnat procesul-verbal de intervenție din data de 26.06.2021 (fila 11 dosar urmărire penală), întocmit de ag. de poliție venit la eveniment și totodată fiind martor ocular, a văzut distrugerea porții căii de acces prin ruperea încuietorii și smulgerea din balamale.

3. Instanța nu a făcut o corectă aplicare a prevederilor art. 97 și 103 C.pr.pen., pentru că între declarațiile martorilor de la urmărirea penală și cercetarea judecătorească există contradicții nerelevante de către instanță care creează dubii privind situația de fapt cu care a fost sesizată aceasta, iar în afara acestor declarații nu există nicio probă din care să rezulte săvârșirea infracțiunii de către mine

Contradicția nr. 1: Între declarațiile martorilor la urmărirea penală privind amenințarea verbală a lui Banciu Ion.

Martorul Marina Ion: „Eu mă aflu în interiorul imobilului însă se auzea foarte tare cum domnul Secu Ion țipă și ne adresează injurii, chiar dacă el se afla în curte, iar noi în interior. Napoleon Bonaparte se afla și el în interiorul imobilului, împreună cu mine” (pag.2 parag. 1 și 2). „După ce Banciu Ion a apelat organele de poliție, acesta a ieșit din curte [...] Ulterior, am ieșit și eu în curte împreună cu Napoleon” (pag.2, parag.4) . „Nu am auzit când Banciu Ion a fost amenințat că va fi lovit cu lopata întrucât am ieșit din imobil mult prea târziu” (pag.2 parag. 7)

Martorul Bonaparte Napoleon: „Eu mă aflu în interiorul imobilului însă se auzea foarte tare cum Secu Ion țipă și adresează injurii, deși el se afla în curte. (pag.2 parag. 1) Ulterior [...] Secu Ion a continuat... să vorbească foarte tare.” (pag.2 parag. 2). „Am ieșit și eu afară împreună cu Marina Ion [...] ” (pag.2 parag. 3). „Secu Ion [...] adresa tot felul de injurii și amenințări, printre care și amenințări de genul „îți dau cu lopata în cap dacă nu plecați”. (pag. 2 parag.4)

Precizăm că acest martor în fața instanței a afirmat faptul că nu a fost la poliție să spună ce s-a întâmplat și nu a dat nicio declarație (parag. 29, 30 din conținutul declarației).

Martorii se contrazic cu privire la elementul esențial care conturează delictul penal reținut în sarcina inculpatului, respectiv amenințarea cu moartea a lui Banciu

Astfel, deși în cursul urmăririi penale, martorii admit că Secu Ion vorbea foarte tare/țipa și pretinde că ar fi ieșit în curte amândoi , totuși, Bonaparte Napoleon afirmă că a auzit în timp ce inculpatul adresa amenințări de genul „îți dau cu lopata în cap”, pe când Marina Ion afirmă că nu a auzit astfel de amenințări întrucât a ieșit prea târziu.

De altfel, afirmația lui Marina Ion „că a ieșit prea târziu” (împreună cu Bonaparte) nu numai că pune la îndoială existența verbală a amenințării adresate persoanei vătămate, ci ridică semne de întrebare și cu privire la perceperea vizuală a acțiunilor inculpatului de către cei doi martori, având în vedere că această „întârziere” este raportată la momentul consumării presupusului incident.

Or, în mod evident, lămurirea acestui aspect era imperios necesară, cu atât mai mult cu cât în sentința apelată se reține elementul material al infracțiunii ca fiind acțiunea de amenințare cu moartea lui Banciu Ion.

Contradicția nr. 2: Între declarațiile martorilor la cercetarea judecătorească nerelevate de către instanță privind momentul la care martorii neoculari au ieșit în curtea aferentă demisolului

- Martorul Marina Ion: „ Eu am ieșit târziu, când am ieșit, erau venite organele de poliție. Polițistul îi spunea domnului Secu să lase lopata jos” (pag.2 parag.5). „L-am văzut pe Secu Ion cu lopata, pe care o ținea deasupra capului.”(pag. 2 parag. 6). Eram toți trei în interior [...] domnul Banciu a sunat la 112 și a ieșit afară să aștepte poliția, atunci întâmplându-se presupusul incident”. (pag.2, parag. 8). Am ieșit amândoi după ce a venit poliția(pag.2 parag. 10). Eram în interior când a venit poliția, dar am ieșit afară pentru legitimare” (pag.2 parag. 25). „Am văzut prin geam și am ieșit și afară când a venit poliția iar în continuare inculpatul avea lopata asupra sa, în acel moment(pag. 2, parag. 27) ”
- Martorul Bonaparte Napoleon: „ Am mers toți trei [...] am intrat în apartament, la subsol. Ne-am uitat în interior, apoi eu am ieșit afară ”(pag.1 parag. ultim). Apoi inculpatul a ieșit cu lopata sau hârleț [...] (pag.2 parag.1) După mine, au ieșit domnul Banciu și Marina. Apoi au venit organele de poliție.(pag.2 parag. 2) Eram în curte când a venit poliția (pag.2 parag. 19)

Afirmațiile contradictorii ale martorilor nu corespund adevărului, deoarece înregistrarea audio-video care prezintă realitatea obiectivă fără nicio interpretare arată că martorii acuzării sunt martori neoculari, fiind surprinși și legitimați de poliție în interiorul demisolului și numai după acest moment au ieșit în curte, iar la momentul la care martorii au ieșit în curtea aferentă demisolului – proprietatea lui Banciu Ion –, eu

mă aflam în curtea împrejmuită aferentă clădirii (parter + etaj) – proprietatea societății – și lopata era rezemată de clădire.

De altfel, lecturând sentința apelată, se observă că instanța neglijează total aspectele referitoare la poziționarea martorilor, aceasta reluând literal relatările acestora cu privire la momentele la care inculpatul a fost „văzut cu lopata”, fără a stabili de unde și când a fost „văzut” inculpatul cu lopata ridicată deasupra capului, cu ignorarea realității obiective prezentate de înregistrarea audio-video existentă la dosar.

Contradicția nr. 3: Între declarațiile martorilor la cercetarea judecătorească nerelevante de către instanță privind starea de temere

Martorul Napoleon Bonaparte: Eu nu am simțit vreo stare de temere, iar persoana vătămată era lângă mine. Nu era speriat. (parag. ultim din declarație).

Martorul Marina Ion: „Banciu Ion nu a simțit vreo stare de temere (Încheierea din 25.04.2024 – pagina 3, parag. 10)”. „L-am văzut că era speriat când discuta cu poliția. Părea puțin speriat. Nu mi-a spus că se simte amenințat [...]” (parag. 16, 21 din declarație).

Mărturia lui Marina Ion este contradictorie și cu cea depusă la urmărirea penală: „Nu știu dacă a fost speriat de incident. Nu mi-a spus că îi este frică de Secu Ion” (parag. antepenultim din declarație).

Precizăm că acest martor, potrivit afirmației sale, reținute de înregistrarea audio-video, se află în serviciul lui Banciu Ion de 20 de ani și totodată este mandatar al lui Banciu Ion pentru toate imobilele pe care acesta le are în Predeal – conform mandatului depus instanței –, astfel că declarația acestuia are caracter subiectiv, fiind necredibilă.

4. Existența prezumției de legitimă apărare a fost respinsă cu nesocotirea prevederilor art. 19 alin. 3 C.pen. În cazul prezumției de legitimă apărare, nu cel care invocă legitimă apărare trebuie să dovedească existența acesteia, ci Ministerul Public – inexistența.

Potrivit art. 19 alin.3 C.pen., se prezumă că este în legitimă apărare și acela care săvârșește fapta pentru a respinge pătrunderea fără drept a unei persoane prin violență,

violenie, efracție, și alte asemenea mijloace într-o încăpere, dependență, sau loc împrejmuit ținând de aceasta.

Atacul – pătrunderea fără drept în locuință sau loc împrejmuit ținând de aceasta, se prezumă relativ că un astfel de atac este material, direct, imediat și injust. Nu mai este necesară dovedirea acestor aspecte.

Existența prezumției de legitimă apărare, înseamnă că persoana care acționează în condițiile art.19 alin.3 C. pen., este considerată că a comis fapta în condițiile legitimei apărări.

Pentru a opera aceasta prezumție, este necesar ca atacul să îmbrace forma prevăzută de art. 19 alin.3 C.pen., cu alte cuvinte, să conste în pătrunderea fără drept într-unul din spațiile arătate, prin violență, efracție și alte asemenea mijloace. **Textul are în vedere atât pătrunderea consumată, cât și încercarea de pătrundere.**

Apărare – are ca scop respingerea acestui atac, adică împiedicarea pătrunderii.

Efecte: În cazul prezumției de legitimă apărare, are loc răsturnarea sarcinii probei- nu cel care invocă legitimă apărare trebuie să dovedească existența acesteia, ci Ministerul Public – inexistența, astfel că susținerile instanței de fond referitoare la sarcina probei sunt neîntemeiate.

În cauză, apărarea legitimă prezumată de art. 19 alin.3 C.pen., exercitată de mine în calitate de administrator al SC TURISM PREDEAL SRL, **din interiorul curții împrejmuite aferente clădirii (parter + etaj) – proprietatea societății** – a avut ca scop respingerea atacului, respectiv împiedicarea distrugerii porții căii de acces (din stradă la clădire) căreia încuietoarea i-a fost ruptă și a fost smulsă din balamale și respingerea încercării de pătrundere a lui Banciu Ion fără drept în curtea împrejmuită aferentă clădirii (proprietatea societății) în care mă aflam și din care am acționat fără intenția de a prejudicia.

5. Greșita respingere a întrebării decisive adresate martorului Marina Ion

Martorul Marina Ion a arătat în declarația dată în faza de urmărire penală: „**Când am ieșit în curte l-am văzut pe Secu Ion că avea o lopată în mână, lopată pe care o ținea cu ambele mâini ridicată deasupra capului**” (pag. 2, parag.5)

La termenul de judecată din data de 10.04.2024, fiind întrebat de către inculpat „***De unde a văzut martorul că eram cu lopata ridicată deasupra capului, dacă el era în interiorul locuinței, astfel cum v-a surprins agentul de poliție?***”, martorul Marina Ion a

declarat pentru prima dată „Am văzut prin geam și am ieșit și afară când a venit poliția iar în continuare inculpatul avea lopata asupra sa, în acel moment (pag. 2, parag. 27)”

Urmare a acestui răspuns, prin care martorul revine asupra declarației date în cursul urmăririi penale cu privire la momentul în care îl surprinde pe Secu Ion cu lopata ridicată deasupra capului, inculpatul a adresat întrebarea: „Să precizeze pe geamul pe care zice că a văzut, unde a văzut: în curtea aferentă demisolului sau în curtea aferentă etajului și parterului?”

Această întrebare era absolut necesară deoarece relevă dubii asupra stării de fapt relatate de Marina Ion, astfel:

* Marina Ion a afirmat atât în cursul urmăririi penale, cât și în fața instanței de judecată, că se afla în interiorul imobilului cu Bonaparte Napoleon pentru a efectua „lucrări la sistemul de canalizare și apă”.

* Marina Ion a precizat în cursul urmăririi penale că „Am ieșit și eu în curte împreună cu Bonaparte Napoleon deoarece finalizasem lucrarea pe care o aveam de făcut (pag. 2 parag. 4)

* Conform înregistrării audio-video (intervalul 8:00- 8:17), „lucrările” care au constat, de altfel, în demolarea faianței (conform relatărilor polițistului aflat la fața locului) s-au petrecut într-o încăpere care are într-adevăr o fereastră, **fereastră care are acces vizual doar către curtea demisolului, iar nu către curtea etajului și parterului.**

Aspectele factuale de mai sus nu se pot concilia între ele, întrucât dacă Marina Ion ar fi ieșit după terminarea lucrărilor, rezultă că până atunci acesta efectua lucrări în încăperea surprinsă în înregistrarea audio-video, încăpere care are o fereastră care bate către curtea demisolului, iar nu către curtea etajului și parterului, locul în care s-a petrecut presupusul incident.

Conchizând, instanța de fond a înlăturat o întrebare care era menită să releve faptul că martorul Marina Ion nu a fost martor ocular la incident.

6. Greșita clasificare a acțiunii de amenințare ca fiind una de pericol abstract, cu consecința neanalizării mijloacelor de probă ce relevau că acțiunea inculpatului nu a fost de natură să-i producă părții vătămate o stare de temere

Prima instanța a reținut în mod eronat că „infracțiunea de amenințare este una de pericol abstract” și că „o astfel de amenințare prezintă un potențial intimidant, de natură să producă o stare de temere oricărei persoane”

Infracțiunea de amenințare nu este o infracțiune de pericol abstract (care s-ar consuma la momentul în care persoana vătămată a perceput actele de amenințare), nu este o infracțiune de pericol concret (fiind necesar a se dovedi că existența în concret a unei stări de pericol) și nici o infracțiune de rezultat (ceea ce ar fi impus în concret a se dovedi că aceasta a resimțit o stare de temere). **Infracțiunea prev. de art. 206 C.pen. este o infracțiune de pericol potential, ceea ce obligă organele judiciare să dovedească că în concret actele de amenințare erau apte prin ele însele să creeze o stare de temere persoanei vătămate.**

Aceste aspecte sunt stabilite de către Curtea Constituțională prin Decizia nr. 232 din 27 aprilie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 alin. (1) din Codul penal, publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 722 din 4 august 2023. Astfel, la pct. 12 din Decizie, făcând referire la jurisprudența sa anterioară, *Examinând excepția de neconstituționalitate - cât privește lipsa de claritate a sintagmelor „fapte păgubitoare [...] dacă este de natură să îi producă o stare de temere”, invocată de autor din perspectiva faptului că nu este prevăzută o anumită gravitate a faptei păgubitoare, respectiv că nu se stabilește în mod concret dacă starea de temere trebuie să fie produsă persoanei vătămate sau fapta să aibă capacitatea abstractă de a crea o stare de temere -, Curtea reține considerentele Deciziei nr. 36 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 26 mai 2020, paragraful 24. Astfel, cu privire la faptul că legea nu prevede criterii pentru cuantificarea stării de temere a victimei, Curtea a constatat că acțiunea de amenințare, potrivit textului de lege, trebuie să aibă aptitudinea producerii unei stări de temere. Pentru a analiza îndeplinirea acestei cerințe esențiale a infracțiunii, parte a laturii obiective, Curtea a reținut că trebuie avute în vedere, în mod evident, anumite criterii subiective în sine raportat la persoana victimei, și anume calitatea sa, starea sa psihică sau gradul de instruire, experiență și pricepere al acesteia. Prin urmare, toate aceste condiții sunt unele subiective care trebuie evaluate și analizate în concreto, raportat la circumstanțele cauzei.*

Prin urmare, instanța era ținută să respecte Decizia CCR nr. 232/2023 și să analizeze *in concreto*, raportat la persoana victimei și la „circumstanțele cauzei”, dacă acțiunile inculpatului erau de natură a produce o stare de temere.

Or, solicitările mandatarului (pag.5 parag. 10-14 – Încheierea de ședință din data de 25.04.2024) **de a analiza înregistrarea audio-video** care releva faptul că acțiunile inculpatului nu au fost de natură a-i produce o stare de temere lui Banciu Ion **au fost ignorate fără niciun fel de motivare.**

7. Considerentele instanței referitoare la stabilirea relevanței probatorii a declarației martorului Bonaparte Napoleon date în fața instanței sunt contradictorii

Instanța se contrazice flagrant în momentul în care analizează declarația dată de martorul Bonaparte Napoleon în fața instanței.

Astfel, instanța reține:

- (i) *Cât privește declarația martorului Napoleon Bonaparte de la termenul de judecată din data de 10.04.2024 (f. 39 d.i.), aceasta nu va fi avută în vedere, în integralitatea sa, la stabilirea situației de fapt, având în vedere neconcordanțele majore dintre declarația martorului din cursul urmăririi penale și cea de la termenul de judecată din 10.04.2024. (pag.5, parag. 4 din Sentință)*
- (ii) *Cu toate acestea, martorul a arătat în continuare că l-a văzut pe inculpat ținând lopata deasupra capului și îndreptată către persoana vătămată. În acest sens, instanța va avea în vedere aceste susțineri ale martorului, deoarece se coroborează cu întreg probatoriul administrat în cauză, iar aceste aspecte au fost susținute și în cursul urmăririi penale. (pag.5, parag. 5 din Sentință)*

Se observă cum instanța denotă inconsistență logico-juridică, susținând inițial că declarația martorului Bonaparte Napoleon din cursul judecății urmează a fi înlăturată în totalitate la stabilirea situației de fapt, iar în paragraful imediat următor „decupează” anumite susțineri din declarația martorului și le „coafează” în defavoarea inculpatului, coroborându-le cu celelalte mijloace de probă.

Se impune desființarea sentinței apelate și trimiterea cauzei spre o nouă judecată

În prezenta cauză, se impune desființarea sentinței apelate și trimiterea cauzei spre o nouă judecată, întrucât inculpatul nu a beneficiat de garanțiile instituite de instrumentele juridice internaționale la care România a aderat, fiind încălcate pe parcursul procesului penal **principiul egalității de arme și dreptul la un proces echitabil.**

Potrivit art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului: **„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] a cauzei sale, de către o instanță [...], care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. [...].”**

Egalitatea armelor reprezintă unul dintre elementele inerente conceptului de proces echitabil. Aceasta presupune ca fiecărei părți să i se dea posibilitatea rezonabilă de a-și prezenta cauza în condiții care să nu o plaseze într-o situație net dezavantajoasă față de adversarul său (Foucher împotriva Franței).

În accepțiunea Convenției, **dreptul la un proces echitabil are mai multe componente printre care și examinarea cauzei în mod echitabil.** Dreptul la un proces echitabil constituie o componentă a principiului preeminenței dreptului într-o societate democratică, nefiind suficient ca legea să recunoască persoanelor drepturi substanțiale în măsura în care acestea nu sunt însoțite și de **garanții fundamentale de ordin procedural, de natură a le pune în valoare.**

În cadrul dreptului la un proces echitabil se analizează și **dreptul oricărei părți în cadrul unei proceduri judiciare de a prezenta instanței observațiile, argumentele și mijloacele sale de probă, coroborat cu dreptul fiecărei părți ca aceste observații și argumente să fie examinate în mod efectiv.** Cu privire la aceste aspecte, obligația instanței de motivare a deciziilor sale este singurul mijloc prin care se poate verifica respectarea lor. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că obligația instanței de **a motiva hotărârea pronunțată este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate** (cauza Tatishvili contra Rusiei 2007).

Prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial nr. 135 din 31 mai 1994, România a ratificat Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului, precum și Protocoalele adiționale la aceasta nr.1, 4, 6, 7, 9, 10. Conform prevederilor cuprinse în art. 11 și 20 din Constituție, Convenția și Protocoalele ei adiționale au devenit parte integrantă a dreptului intern, având prioritate față de acesta, altfel spus, Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și protocoalele adiționale au devenit izvor de drept intern obligatoriu și prioritar, ceea ce, în plan național, are drept consecință imediată aplicarea convenției și protocoalelor de către instanțele judecătorești române, iar în plan internațional acceptarea controlului prevăzut de CEDO cu privire la hotărârile judecătorești naționale.

Pe de-o parte, inculpatul nu a beneficiat de o cercetare judecătorească efectivă, fiindu-i respinse toate solicitările în probațiune și întrebările esențiale adresate martorilor acuzării, iar pe de altă parte, a fost condamnat în baza unei hotărâri judecătorești lacunare și contradictorii, în cuprinsul căreia nu au fost analizate apărările acestuia, concluzia fiind aceea că acestuia i-a fost răpit un grad de jurisdicție.

Or, lipsa examinării efective a cauzei nu poate fi suplinită de către instanța de control judiciar întrucât ar conduce la lipsirea inculpatului de un grad de jurisdicție. Încălcarea dreptului la un proces echitabil, potrivit art. 6 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, nu poate fi înlăturat decât prin desființarea sentinței pronunțate de prima instanță și trimiterea cauzei spre rejudecare Judecătoriei Brașov.

În sistemul Codului de procedură penală, apelul este singura cale de atac ordinară de reformare în care se efectuează o nouă judecată în fond a cauzei. Apelul constituind o cale de atac ordinară, pot fi atacate cu apel numai hotărârile nedefinitive (sentințe și încheieri nedefinitive). Hotărârile pronunțate de către instanța de apel, având caracter definitiv (decizii și încheieri definitive), nu pot fi atacate pe calea apelului. Sistemul dublului grad de jurisdicție, reinstuit în procesul penal român prin noua reglementare, prin renunțarea la calea de atac ordinară a recursului, urmărește asigurarea unui echilibru între pronunțarea unor hotărâri legale și temeinice, cu respectarea dreptului părților la un proces echitabil și la două grade de jurisdicție în materie penală, precum și celeritatea procesuală și scăderea costurilor pentru stat și justițiabili.

Realizarea în apel a unei analize efective a acuzațiilor penale pentru prima dată în apel ar lipsi inculpatul de un grad de jurisdicție și i-ar afecta în mod grav dreptul la apărare, câtă vreme nu ar mai exista nicio cale de atac ordinară, decizia Curții fiind definitivă. De aceea, trimiterea cauzei spre rejudecare se impune și în baza art. 2 paragraf 1 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, care garantează dreptul la o dublă jurisdicție în materie penală.

De altfel, în doctrina judiciară, precum și în jurisprudența constantă a instanțelor interne, s-a arătat că se va **dispune trimiterea cauzei spre rejudecare în situațiile în care a fost încălcat dreptul la un proces echitabil în primă instanță sau există vreun alt viciu semnificativ și substanțial care conduce la încălcarea dreptului la dublu grad de jurisdicție în materie penală garantat de art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului**

II. Dacă veți proceda la rejudecarea cauzei direct în apel, vă solicităm să constatați că

1. Fapta nu există

Prin rechizitoriul nr. 6571/P/2021, emis la data de 08.06.2023, de Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov, s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului SECU ION pentru săvârșirea infracțiunii de amenințare prev. de art. 206 alin. 1 C.pen.

În fapt, prin actul de sesizare s-a reținut că în data de 26.06.2021, în jurul orelor 18:30-19:00, inculpatul Secu Ion **a amenințat-o cu moartea** pe persoana vătămată Banciu Ion, folosindu-se și de o lopată pe care o ținea în mână, în timp ce se aflau în apropierea imobilului situat în (...).

Analizând materialul probator existent în cauză, **nu se poate constata, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că inculpatul se face vinovat de fapta reținută în sarcina sa.**

- O primă observație care se impune a fi făcută este aceea că, potrivit art. 328 alin.(1) C.pr.pen., *rechizitoriul se limitează la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală*

Astfel, ipotetica infracțiune pentru care a fost cercetat Secu Ion, pentru care a fost trimis în judecată prin rechizitoriu și pentru care poate fi condamnat sau achitat este cea de **amenințare cu moartea.**

Or, fapta de „amenințare cu moartea” este susținută doar de declarațiile persoanei vătămate dată în cursul urmăririi penale(parag. 7), care a arătat că inculpatul i s-a adresat cu fraza: „**îți dau cu lopata în cap, te omor dacă te mai prind pe aici**”. Această ipotetică amenințare cu moartea descrisă de către Banciu Ion nu se coroborează cu niciun alt mijloc de probă existent la dosar.

În mod greșit, pe tot parcursul sentinței, se susține că martorii au confirmat amenințarea cu moartea, cu toate că în niciuna din cele 4 declarații ale acestora nu este relatată o astfel de amenințare.

De altfel, existența infracțiunii pentru care este cercetat Secu Ion este pusă la îndoială chiar și prin cererea cu care Banciu Ion s-a constituit parte civilă, acesta susținând în 3 rânduri prin această cerere că i-au fost adresate „**amenințări cu acte de violență**”, acestea fiind și motivele pentru care solicită daune morale de 15.000 lei.

Din această primă perspectivă, se poate constata că ipotetica fapta pentru care a fost trimis în judecată Secu Ion, astfel cum a fost descrisă în rechizitoriu, nu există.

- A doua observație care se impune a fi făcută este aceea că declarația martorului Bonaparte Napoleon dată în cursul urmăririi penale, nu poate servi la aflarea adevărului cauză fiind necesar, în mod irefutabil, ca ea să fie înlăturată.

Astfel, Bonaparte Napoleon, fiind întrebat pe parcursul cercetării judecătorești de către mandatarul inculpatului și de către reprezentantul ministerului public, dacă a dat vreo declarație verbală în cursul urmăririi penale sau dacă doar a semnat o declarație, respectiv dacă a fost vreodată la poliție să spună ce s-a întâmplat, a arătat că la poliție a fost chemat după o săptămână, doar a semnat ceva și nu a dat nicio declarație(finalul paginii 2 din declarația dată în fața instanței).

Or, rezultă cu puterea evidenței că, pe lângă suspiciunile săvârșirii unei eventuale infracțiuni de fals în înscrisuri sub semnătură privată(art. 322 C.pen.), **o astfel de declarație, neînsușită de către martor, nu poate constitui o probă care să fie luată în calcul la aflarea adevărului în cauză.**

Cu toate acestea, instanța, într-un mod absolut uluitor, înlătură integral declarația martorului Bonaparte Napoleon din cursul cercetării judecătorești

În primul rând, conduita instanței de fond contravine principiului nemijlocirii, astfel cum acesta a fost interpretat în jurisprudența Curții de la Strasbourg, întrucât instanța a acceptat fără rezerve o declarație la care nu a participat în mod efectiv

Potrivit art. 6 pct. 3 lit. d) din CEDO: „(...) 3. Orice acuzat are, mai ales, dreptul: D) să audieze sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării;

Înlăturarea integrală a declarației echivalează cu neparticiparea martorului la procesul public. Altfel spus, deși inculpatul a avut, formal, posibilitatea să audieze martorul și să-i pună întrebări în mod nemijlocit, în realitate, prin înlăturarea integrală a declarației martorului, a fost privat de acest drept. Or, Convenția urmărește garantarea unor drepturi concrete și efective, iar nu teoretice și iluzorii.

În cauza Al-K. și T. contra Regatului Unit §§ 119-147, s-a reținut că:

- *admiterea ca dovadă a declarațiilor de martori absenți are ca rezultat un dezavantaj potențial pentru inculpatul care, în principiu, într-un proces penal, ar trebui să aibă posibilitatea efectivă de a contesta probele împotriva sa. În special, ar trebui să poată testa veridicitatea și fiabilitatea dovezilor date de martori, examinându-le oral în prezența sa, fie în momentul în care martorul a făcut declarația, fie într-un stadiu ulterior al procedurii;*
- *în cazul în care condamnarea unui inculpat se bazează exclusiv sau în principal pe probe furnizate de martori pe care inculpatul nu le poate pune la îndoială în nici un stadiu al procedurii, drepturile sale de apărare sunt restricționate în mod nejustificat.*

Aplicând *a fortiori* jurisprudența anterior arată la cauza de față, putem constata că inculpatul nu a avut posibilitatea efectivă de a „testa veridicitatea și fiabilitatea dovezilor date de martor”, întrucât, pe de-o parte, în cursul urmăririi penale nu a putut participa atunci când i-a fost luată declarația martorului Bonaparte Napoleon, iar în cursul cercetării judecătorești, toate aspectele înverdate de martor ca urmare a audierii acestuia de către inculpat au fost înlăturate.

Din această perspectivă, trebuie reamintit că, în cursul procedurii de cameră preliminară, inculpatul a invocat excepția nulității relative a declarațiilor martorilor, întrucât audierea acestora s-a efectuat atunci când cercetarea penală era desfășurată *in rem*, în acest fel fiind privat de audierea nemijlocită și confruntare a martorilor.

Prin Încheierea de ședință din 03.11.2023, definitivă, excepția invocată de inculpat a fost respinsă. Judecătorul de cameră preliminară a reținut că „nicio dispoziție procedurală un prevede, după continuarea urmăririi penale in personam, deci după ce persoana devine suspect și îi este adusă la cunoștință această calitate, posibilitatea de readministrare a probatoriului sau a unei părți a acestuia. Remediul pentru asigurarea posibilității suspectului de a participa activ la urmărirea penală este solicitarea de reaudiere a persoanelor audiate anterior dobândirii calității de suspect, dacă inculpatul consideră necesar acest lucru. Inculpatul nu poate solicita direct în camera preliminară excluderea acestor probe, pe motiv că au fost administrate anterior dobândirii calității de suspect. Astfel, judecătorul constată că remediul legal este acela al administrării probelor respective în cursul judecății, în condiții de contradictorialitate și publicitate, iar nu excluderea probelor.”

Ca atare, se observă că prin conduita instanței de fond, inculpatului i-a fost răpit singurul remediu legal confirmat cu autoritate de lucru judecat de către judecătorul de cameră preliminară.

Sușinerile instanței de fond, respectiv că „ nu a existat absolut nicio obiecție a martorului cu privire la modalitatea de consemnare a declarației în cursul urmăririi penale ori eventuale erori de redactare, iar martorul a semnat respectiva declarație, certificând veridicitatea celor consemnate”, nu pot fi acceptate, pe de-o parte, fiindcă martorul a prezentat obiecțiile sale în fața instanței, iar pe de altă parte, este perfect posibil ca asupra martorului să fi fost exercitate presiuni pentru a semna declarația în forma prezentată de către organele de poliție judiciară.

În orice caz, se poate afirma, fără putință de tăgadă, că există dubii în privința conformității declarației date de Bonaparte Napoleon în cursul urmăririi penale, dubii care, potrivit principiului „in dubio pro reo”, profită inculpatului, astfel că era necesar ca în procesul de apreciere a probelor, declarația dată în cursul urmăririi penale să fie înlăturată, iar nu cea dată în cursul judecății.

- a treia observație care se impune a fi făcută este că ambele declarații ale martorului Marina Ion, date atât în cursul urmăririi penale, cât și în cursul judecății, trebuie înlăturate, întrucât:
 - Subiectivitatea martorului Marina Ion a fost reținută cu autoritate de lucru judecat prin Decizia Civilă nr. 550/AP/2023 a Tribunalului Brașov
 - Martorul Marina Ion a mințit de două ori în fața instanței penale cu privire la relația sa cu persoana vătămată Banciu Ion

Prin Decizia nr. 550/AP/2023, Tribunalul Brașov a stabilit că:

În ceea ce privește declarația martorului Marina Ion, pe care se bazează în mare parte argumentația instanței de fond instanța va pune sub semnul întrebării obiectivitatea acestuia având în vedere faptul că pe lângă calitatea de chiriaș al reclamantului conform contractului depus la dosar acesta a acționat și în calitate de mandatar al reclamantului cu atât mai mult cu cât mandatul avut ca obiect sesizarea și susținerea în fața organelor de urmărire penală a aceluiași stări de fapt ce fac obiectul prezentei acțiuni civile. În declarația dată în dosarul de urmărire penală martorul Marina Ion a recunoscut că lucrează împreună cu reclamantul Banciu Ion întrucât administrează împreună o vilă,

aflată în proprietatea reclamantului, ocupându-se de îngrijire, administrație și paza acesteia.

Potrivit art. 52 alin.(3) C.pr.pen. Hotărârile definitive ale altor instanțe decât cele penale **asupra unei chestiuni prelabile în procesul penal au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale.**

Prin Decizia CCR nr. 102/2021, referitoare la admiterea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „*cu excepția împrejurărilor care privesc existența infracțiuni*” din cuprinsul art. 52 alin.(3) C.pr.pen., instanța de contencios constituțional a stabilit că „*instanța penală nu se poate prevala de motive de ordin procedural, pentru a justifica reexaminarea unei soluții definitive pronunțate de o altă instanță cu privire la o chestiune prelabilă, legislația procesuală în vigoare neoferind premisele necesare ca cele două categorii de instanțe să ajungă, pe baza unor mijloace procesuale distincte, la pronunțarea unor soluții diferite și, cu atât mai puțin, argumente care să justifice prevalența soluției pronunțate de către instanța penală în privința chestiunilor prelabile asupra celei pronunțate de instanța civilă (lato senso)*”

Contrar celor reținute de către instanța de fond, care a arătat că „*o decizie a instanțelor civile nu poate statua cu autoritate de lucru judecat cu privire la subiectivitatea unui martor*”, din cuprinsul art. 52 alin.(3) C.pr.pen. și a deciziei CCR nr.102/2021 anterior menționate, se desprinde că lipsa de obiectivitate a martorului Marina Ion nu mai poate fi pusă la îndoială de către o altă instanță, fie ea și penală. În concret, subiectivitatea martorului se va resfrânge asupra tuturor declarațiilor date în fața organelor judiciare în dosarele ce au ca părți litigante inculpatul și persoana vătămată, până când cele două temeuri factuale care au stat la baza reținerii lipsei de obiectivitate a martorului vor dispărea (calitate de mandatar a lui Banciu Ion , respectiv de lucrător al acestuia)

Cât privește cel de-al doilea aspect pentru care se impune înlăturarea declarației martorului, se poate constata că Marina Ion a mințit de două ori pe parcursul cercetării judecătorești la întrebările adresate de în vederea verificării credibilității sale.

Astfel, fiind întrebat dacă este mandatarul lui Banciu Ion, acesta a negat această calitate(pag. 2 parag. 22-23 din declarația dată în fața instanței) după ce, în prealabil, refuzase să răspundă, răspunsul acestuia venind doar la insistențele instanței de judecată, după ce acesta a fost întrebat dacă a fost atent la prevederile legale ce i-au fost aduse în vedere după depunerea jurământului, referitoare la săvârșirea infracțiunii de mărturie mincinoasă în cazul declarațiilor

neconforme sau ascunderii adevărului(pag.1 par. Or, calitate de mandatar este dovedită atât de hotărârea judecătorească menționată supra cât și de mandatul depus de inculpat la dosar.

De asemenea, fiind întrebat de instanță dacă acesta se află în serviciul uneia dintre părți, martorul a negat. (pag.1 parag. 15 – Încheierea de ședință din 25.04.2024).

Contrar alegațiilor instanței de fond, care a reținut că „declarația martorului este sinceră, iar chiar dacă martorul Marina Ion ar fi avut calitatea de mandatar pentru persoana vătămată Banciu Ion, acest fapt nu semnifică că martorul este în serviciul său ori faptul că credibilitatea sa îi este afectată”, realitatea obiectivă este cu totul alta și stabilită, pe de-o parte, de hotărârea judecătorească menționată supra, în cuprinsul căreia se reține că „martorul Marina Ion a recunoscut că lucrează împreună cu reclamantul Banciu Ion întrucât administrează împreună o vilă”, iar pe de altă parte, de înregistrarea audio-video existentă la dosar(intervalul 06:39- 06:45), unde Marina Ion însuși admite că ”Banciu este șeful meu de 20 de ani ”.

Deși cele două minciuni ale martorului nu privesc existența sau întinderea infracțiunii, celelalte aspecte învederate de acesta nu mai pot face obiect al probațiunii, întrucât întrebările adresate atât de instanța de judecată, cât și de inculpat, au fost făcute în vederea verificării credibilității sale, în conformitate cu prevederile art. 116 alin.(2) C.pr.pen.

Pe de altă parte, dând eficiență întregului material probator existent la dosar (exceptând declarația lui Bonaparte Napoleon din faza de urmărire penală, neînsușită de către acesta), nu se poate reține existența vreunei forme de amenințare cu săvârșirea de către inculpat a unei infracțiuni sau a unei fapte păgubitoare îndreptate împotriva lui Banciu Ion

Singura acțiune a inculpatului Secu Ion, incontestabilă și care este dovedită de toate mijloacele de probă existente la dosar este că acesta avea o lopată în mână atunci când se afla în curtea împrejmuită aferentă clădirii (parter +etaj) -proprietatea societății și a fost surprins de agentul de poliție. Însă, acest gest, prin el însuși, nu poate conduce la dovedirea existenței vreunei fapte care să constituie în sine, un delict de natură penală.

Modul în care lopata era ținută de către inculpat în momentul producerii presupusei fapte de amenințare este relatată diferit de către fiecare participant în procesul penal, pozițiile indicate de aceștia fiind fundamental diferite și necoroborându-se între ele, astfel că nu se poate stabili, dincolo de orice bănuială rezonabilă, modul în care inculpatul s-a poziționat cu lopata față de Banciu Ion.

Contrar celor învederate de către instanță, inculpatul nu a confirmat acțiunea de ridicare a lopetii deasupra capului, nici în declarațiile date în cursul urmăririi penale, nici în cursul judecătii.

În mod vădit, instanța a trunchiat declarațiile inculpatului, omițând să precizeze relatările sale cu privire la nivelul la care a fost ridicată lopata, respectiv:

- Declarația de suspect- „Am ridicat lopata la nivelul încuietorii porții și nu mai sus de atât”(pag. 2 parag. ultim)
- Declarația dată în fața instanței – „am pus mâna pe o lopată de curățat zăpada, pe care am ridicat-o și am îndreptat-o în direcția mâinilor acestuia, aflate pe poartă, la o distanță de aproximativ 50-60 cm față de sol”.

Prin urmare, inculpatul nu recunoaște în niciun moment ridicarea lopetii deasupra capului, iar instanța nu putea corobora declarațiile sale cu declarațiile mincinoase ale martorilor și ale persoanei vătămate.

De asemenea, în mod greșit instanța reține că acțiunea de ridicare a lopetii deasupra capului este susținută de înregistrarea audio-video existentă la dosar. Înregistrarea audio-video arată la minutul 1.10 că Secu Ion este surprins cu lopata în mână, însă acesta o sprijinea de sol

De altfel, nici persoana vătămată nu a relatat în declarația dată în cursul urmăririi penale că inculpatul ar fi ridicat lopata deasupra capului, susținând că „ la sosirea organelor de poliție inculpatul Secu Ion a fost surprins cu lopata în mână într- o poziție amenințătoare și că „Menționez că Secu Ion ținea lopata cu ambele mâini în zona umerilor, lopata având rol de sulită” (pag. 2, parag. 8)

De-abia în cursul cercetării judecătorești, persoana vătămată relatează pentru prima dată că inculpatul a ridicat lopata deasupra capului, aspect pe care instanța l-a coroborat cu declarațiile mincinoase și contradictorii ale martorilor.

Așadar, așa cum se desprinde și din motivele anterioare de apel, se poate constata că există numeroase contradicții și neconcordanțe între:

- declarațiile persoanelor care susțin acuzația penală
- declarațiile persoanelor care susțin acuzația penală și înregistrarea audio-video
- propriile declarații date de persoanele care susțin acuzația penală, atât în fața organelor de urmărire penală, cât și în fața instanței de judecată

Alegațiile instanței de fond, care pune contradicțiile existente între declarațiile persoanei vătămate și a martorului Banciu Ion din cursul judecătii pe seama perioadei

îndelungate scurse de la momentul producerii incidentului, nu pot fi acceptate, întrucât, pe de-o parte, sunt simple aserțiuni concluzive, nedemonstrate, iar pe de altă parte, culpa statului român(prin autoritățile sale – Ministerul Public și instanța de judecată) care nu și-a respectat obligația de a asigura desfășurarea procesului penal într-un termen optim și rezonabil nu poate fi îndreptată împotriva inculpatului.

Prin prisma tuturor acestor motive învederate supra, nu se poate desprinde decât o singură concluzie, și anume că acuzatia reținută prin rechizitoriu și acceptată fără rezerve de către instanța de fond, nu este susținută de nicio probă certă care să ateste săvârșirea de către inculpat a infracțiunii de amenințare reținută în sarcina sa, starea de fapt asupra căreia planează dubii nefiind de natură să răstoarne prezumția de vinovăție de care beneficiază inculpatul.

2. Fapta nu este prevăzută de legea penală

Potrivit art. 206 Cod Penal, *Fapta de a amenința o persoană cu săvârșirea unei infracțiuni sau a unei fapte păgubitoare îndreptate împotriva sa ori a altei persoane, **dacă este de natură să îi producă o stare de temere**, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, fără ca pedeapsa aplicată să poată depăși sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea care a format obiectul amenințării*

Prin Decizia nr. 36 din 4 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 26 mai 2020, paragraful 24, Curtea Constituțională, a constatat că acțiunea de amenințare, potrivit textului de lege, trebuie să aibă aptitudinea producerii unei stări de temere. Pentru a analiza îndeplinirea acestei cerințe esențiale a infracțiunii, parte a laturii obiective, Curtea a reținut că trebuie avute în vedere, în mod evident, anumite criterii subiective în sine raportat la persoana victimei, și anume calitatea sa, starea sa psihică sau gradul de instruire, experiență și pricepere al acesteia. Prin urmare, toate aceste condiții sunt unele subiective care trebuie evaluate și analizate în concreto, raportat la circumstanțele cauzei. Nu se poate reproșa legiuitorului faptul că textul de lege nu reglementează în mod expres și exhaustiv astfel de criterii pentru determinarea stării de temere, întrucât prin însăși folosirea sintagmei "de natură să îi producă o stare de temere" din cuprinsul art. 206 alin. (1) din Codul penal se poate înțelege că acțiunea de amenințare trebuie să aibă aptitudinea de a provoca un sentiment de frică în privința subiectului pasiv al infracțiunii, iar criteriile rezultă în mod logic din textul normativ.

În completarea celor reținute în jurisprudența sa anterioară, prin Decizia nr. 232/2023, parag. 12, Curtea a observat că, din formularea normei penale criticate - prin folosirea pronumelui "îi" - **rezultă că susceptibilitatea producerii unei stări de temere trebuie raportată la persoana amenințată, iar nu la orice altă persoană, iar aceasta se analizează de către instanța de judecată, în mod concret, în funcție de modalitatea și împrejurările de săvârșire a faptei.**

Decelând jurisprudența Curții Constituționale, rezultă că, pentru a ne afla în prezența infracțiunii de amenințare, este necesar ca aceasta să aibă aptitudinea de a produce o stare de temere, iar determinarea îndeplinirii acestei condiții se face în urma unei evaluări globale, care trebuie să privească atât persoana amenințată, cât și modalitatea și împrejurările de săvârșire a faptei.

Trebuie subliniat, **în primul rând, că însăși persoana vătămată Banciu Ion în cuprinsul declarației date inițial pe parcursul urmăririi penale, la data de 27.08.2023, nu a relevat existența unei stări de temere.**

De-abia la data de 17.03.2022, la aproximativ 7 luni distanță, cel mai probabil la indicațiile avocatului ales, acesta revine și arată că are o teamă permanentă de a merge la imobilul pe care îl deține și că din cauza escaladării unor conflicte cu inculpatul, merge la imobilul pe care îl deține doar însoțit.

Or, este greu de afirmat faptul că partea vătămată și-a inhibat pentru o perioadă atât de lungă emoțiile și brusc, la o perioadă deloc scurtă de timp, se decide să-și exteriorizeze sentimentele de frică vis-a-vis de persoana inculpatului.

În al doilea rând, trebuie amintite împrejurările anterioare săvârșirii presupusei fapte de amenințare. Astfel, după cum declară și Banciu Ion, de aproximativ 7 ani de zile anterior săvârșirii faptei, el și cu Secu Ion se află în divergențe cu privire la întinderea drepturilor reale referitoare la imobilul teren situat în (...).

Însă, contrar celor arătate de persoana vătămată în cuprinsul declarației completatoare din data de 17.03.2022, nu i se poate reproșa inculpatului Secu Ion că acesta este singurul care declanșează conflictele, aceste conflicte nefiind inițiate și întreținute doar de inculpat.

Starea conflictuală dintre părți este corect reflectată în cuprinsul Deciziei Civile nr. 550/AP/2023 a Tribunalului Brașov, stabilindu-se că „**Starea conflictuală dintre părți(n.n: este) întreținută și de reclamant și de pârât**” și că „**Pornind de la premisa existenței unei**

stări conflictuale generale este contrar logicii a se imputa culpa situației tensionate în sarcina uneia sau alteia dintre părți de vreme ce părțile din litigiu au contribuit la debutul și menținerea conflictului dintre ele.

Astfel, plecând de la considerentele deciziei civile anterior menționate, nu se poate afirma că Secu Ion are aptitudinea de a îi crea o stare de temere lui Banciu Ion, câtă vreme acesta din urmă achiesează în continuare la menținerea stării tensionate dintre părți și nu evită clinciurile cu inculpatul.

Revenind la data producerii incidentului, din împrejurările ulterioare săvârșirii presupusei fapte de amenințare se poate constata, în mod irefutabil, că persoanei vătămate nu i-a fost afectată în niciun fel libertatea psihică, acesta nearătând, în niciun moment pe parcursul intervenției organelor de poliție, că i-ar fi fost insuflată vreun sentiment de frică de către inculpat.

Astfel, din înregistrarea audio-video, se observă, în primul rând, că la sosirea organelor de poliție, Banciu Ion este îndreptat cu fața spre inculpat, având un conflict verbal cu acesta, la aproximativ 1 m distanță, aceștia fiind despărțiți doar de poarta de fier care face accesul în curtea aferentă parterului și etajului. **Or, în măsura în care acestuia i-ar fi fost insuflată o stare de temere de acțiunile amenințătoare ale lui Secu Ion, măsura logică pe care orice persoană rațională ar adopta-o ar fi să se îndepărteze de la locul presupusului incident.**

De asemenea, în timp ce ag. de poliție încerca să afle motivele conflictului iscat între cei doi, Banciu Ion îi răspundea în permanență sarcastic inculpatului, folosind replici la adresa lui Secu Ion precum:

- 05:24-05:30 Banciu Ion: *Spune-ti-le dvs ce sa faca! Dirijati-i, ca de-aia au venit ! Aveau nevoie de un dirijor! De-aia...*
- 09:28- 09:29 Banciu Ion: *Aveam nevoie de sfaturi...*
- 10:24 – 10:25 Banciu Ion: *N-ai cu cine!*
- 11:02- 11:18 Banciu Ion: *Esti contabil de... Tu esti contabil.. Tu esti un mic contabil, eu sunt inginer de instalatii, stiu ce fac acolo... Eu caut sa-mi refac ce mi-ai stricat... Hai ca n-are rost, lasa-ne, politia isi face treaba, stai linistit... du-te ia-ti pastilele si lasa-ma in pace*
- 11:27 – 11:30 Banciu Ion: *Pai ce faceai cu lopata aia in mana, o gadilai, sau ce?*
- 11:40- 11:42 Banciu Ion: *Voia sa ma gadile... zicea ca imi da una in cap*
- 11:46 Banciu Ion: *aaa... plimbai lopata!!*

Mai mult, în intervalul 05:31- 05:33, după un schimb de replici cu Secu Ion, se poate observa cum Banciu Ion zambeste sarcastic.

Or, este contrar logicii a considera că în vreun moment persoanei vătămate i-ar fi fost insuflată o stare de temere, câtă vreme aceasta se amuza pe seama discuțiilor contradictorii cu Secu Ion, folosind expresii de natură să diminueze nivelul de studii al inculpatului, criticându-i sănătatea mentală și făcând glume cu privire la modul în care s-a manevrat lopata cu care se pretinde că a fost săvârșită fapta de amenințare cu moartea.

Cât privește declarația persoanei vătămate din cursul judecății, în mod greșit instanța reține sinceritatea sa, relatările prin care acesta arată că *i-a fost provocată o stare de temere, că îi era frică de inculpat și că a fost speriat* nefiind corelate cu celelalte răspunsuri din cuprinsul astfel declarației.

Astfel, fiind întrebat de către mandatarul inculpatului, *„Dacă vă era frică de inculpat, de ce erăți îndreptat cu fața spre el la mai puțin de un metru distanță în momentul sosirii organelor de poliție?”*, Banciu Ion a oferit un răspuns evaziv, *„Ce căutam este o întrebare fără sens, eu stau unde vreau pe proprietatea mea”* (pag. 3, parag. 3 și 4)

Deși pretinde că nu ar fi încercat să distrugă poarta de acces în curtea parterului și etajului pentru a pătrunde fără drept și doar că s-ar fi sprijinit pe aceasta, în același mod evaziv, la întrebarea *„de ce voiăți să vă sprijiniți (de poartă), dacă totuși vă era frică de inculpat?”*, acesta răspunde *„Nu pot. Mi se pare ciudată întrebarea. Eram pe proprietatea mea.”* (pag. 3, ultimele două paragrafe)

În fine, alegerile instanței de fond, care a reținut că *„ Tocmai din cauza stării de temere în care s-a aflat persoana vătămată, s-a hotărât să nu se deplaseze singur la respectivul imobil”*(pag.7 parag.6), nu pot fi luate în considerare, întrucât trăirile interioare ale persoanei vătămate sunt raportate la trecut, deci anterior presupusei fapte ce face obiectul prezentului dosar penal, iar pe de altă parte, nu sunt dovedite, fiind aserțiuni care se bazează exclusiv pe declarațiile persoanei vătămate.

Așa-zisul motiv pentru care martorii au declarat că l-au însoțit în data de 26.06.2021 pe Banciu Ion a fost acela de a-l ajuta pe acesta să efectueze lucrări la sistemul de canalizare și apă(în realitate, urmărind și reușind distrugerea acestuia, dar

urmează să revenim în cele ce urmează și asupra acestuia aspect), iar nu acela de a -l însoți la imobil pentru că îi era teamă de inculpat.

Ca atare, nu se poate reține că presupusele acțiuni ale inculpatului dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că au fost de natură a-i produce o stare de temere persoanei vătămate, fiind necesară achitarea inculpatului.

3. Acțiunea civilă este nefondată

În primul rând, dacă veți dispune achitarea inculpatului în temeiul art. 16 alin.(1) lit.(a) C.pr.pen., nu este îndeplinit elementul *sine qua non* al răspunderii civile delictuale, respectiv fapta ilicită. Nefiind faptă ilicită, nu există nici prejudiciu.

În al doilea rând, dacă veți dispune achitarea inculpatului în temeiul art. 16 alin.(1) lit.(b) C.pr.pen., acțiunea civilă trebuie lăsată nesoluționată.

În cuprinsul cererii de constituire ca parte civilă, Banciu Ion solicită o sumă de bani pentru așa zisa „traumă psihică la care a fost supus de către inculpat”, fără a explica în ce constă aceasta și fără a dovedi în concret în ce constă aceasta (pag. 1, parag. 3). Aceste susțineri sunt reluate în finalul cererii, unde arată că pretinsele acțiuni ale inculpatului „au fost în măsură să îmi creeze un prejudiciu de natură psihică ce se impune a fi reparat”

Instanța în mod greșit a dispus admiterea acțiunii civile și acordarea de despăgubiri părții vătămate, în cauză nefiind explicat și, cu atât mai puțin, dovedit, în ce constă prejudiciul moral pretins încercat de titularul acțiunii civile.

Așadar, în afara unor afirmații eliptice, Banciu Ion nu a dat detalii privind consecințele negative suferite în plan psihic, importanța valorilor morale lezate și măsura în care aceste valori au fost lezate.

În temeiul art. 249 Cod procedură civilă, cel care face o susținere în fața instanței, trebuie să o dovedească, **astfel că sarcina probei revenea titularului acțiunii civile.** Din această perspectivă, în mod greșit, prima instanță a **prezumat impactul negativ al acțiunilor lui Banciu Ion.**

De asemenea, în mod greșit instanța a dat eficiență probatorie declarațiilor persoanei vătămate, întrucât acestea nu se coroborează cu niciun alt mijloc de probă.

În mod greșit declarațiile persoanei vătămate au fost coroborate cu declarațiile mincinoase ale lui Marina Ion. **Marina Ion a susținut în contradictoriu că persoana vătămată este speriată, după ce inițial a admis că „Banciu Ion nu a simțit vreo stare de temere(Încheierea din 25.04.2024- pagina 3, parag. 10) ”** De asemenea, motivul deplasării la imobil, conform spuselor acestui martor, a fost pentru o pretinsă verificare și reparare a instalației de canalizare și apă, iar nu pentru că persoanei vătămate i-ar fi fost frică de inculpat.

În probațiune, în cazul în care veți proceda la rejudecarea litigiului în fond, solicităm:

- **Reaudierea și confruntarea martorilor.** Teză probatorie arată în motivele I. 1, I. 3 și I.5 de apel
- **Proba testimonială cu martorul Ivan Vasile.** Teză probatorie arătată în motivul I.2 de apel
- **Confruntarea martorilor cu persoana vătămată.** Teză probatorie: pentru a clarifica contradicțiile dintre declarațiile martorilor și declarațiile persoanei vătămate
- **Readministrarea probei cu înregistrarea audio-video.** Teză probatorie arătată în motivele II. 1 și II. 2 de apel.
- **Efectuarea unei expertize tehnice judiciare în specializarea „instalații pentru construcții”.** Teză probatorie: **pentru a dovedi că martorii mint când spun că s-au deplasat la imobil pentru efectuarea unor verificări/reparații la sistemul de canalizare comun, scopul acestora fiind de a-l distruge, în scopul de a îl provoca pe inculpat. Dacă se va constata de către expert existența acestei infracțiuni, pe de-o parte, se va dovedi existența circumstanței atenuante legale a provocării, ce are repercusiuni atât asupra laturii civile, cât și asupra laturii penale, iar pe de altă parte, alegațiile instanței de fond, potrivit căroră „Nu este dovedită nici starea de tulburare a inculpatului.” vor fi demontate, întrucât vor dovedi sinceritatea declarațiilor inculpatului, ce a relatat că a fost „speriat de zgomotele provenite din zona racordului(țevii) care face legătura între instalația de canalizare a imobilului și canalizarea orașului, aflate la demisolul construcției, proprietatea lui Banciu Ion”**

Inculpat,

Secu Ion